

DE INSTRUCTIES

Adam Levin

DE INSTRUCTIES

Vertaald uit het Amerikaans door Maaïke Bijnsdorp,
Ton Heuvelmans, Edzard Krol en Lucie Schaap

Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

Oorspronkelijke titel: *The Instructions*
Oorspronkelijk uitgegeven door: McSweeney's Books, 2011
© Adam Levin, 2011
© Vertaling uit het Amerikaans: *De Kant van Beschadigen*:
Ton Heuvelmans (1 t/m 6) en Edzard Krol (7 t/m 12),
De Gurioonse Oorlog: Maaïke Bijnsdorp en Lucie Schaap
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2011
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: Getty Images/Avi Morag
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven
Foto auteur: Renee Feldman

ISBN 978 90 488 0853 3

NUR 302

www.mcsweeneys.net
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor mijn ouders, Lanny en Atara Levin

Het blijft een groot raadsel waarom zo'n grote geest vraagtekens zet bij de meest voor de hand liggende realiteiten en zelfs bezwaren maakt tegen zaken die wetenschappelijk bewezen zijn... terwijl hij het grootste geloof hecht aan zijn eigen fantastische verklaringen van dezelfde verschijnselen.

– FLANN O'BRIEN, *DE DERDE POLITIEMAN*

DE INSTRUCTIES

Gurion ben-Judah Maccabee

*Vertaald en terugvertaald
vanuit het Hebreeuws en het Engels
door Eliyahu uit Brooklyn en Emmanuel Liebman*

In het licht van de controverse rond ons besluit om over te gaan tot publicatie van *De instructies*, wensen wij eens en voor altijd het volgende duidelijk te maken: Gurion Maccabee heeft van ons geen enkele financiële vergoeding ontvangen, en zal die in de toekomst ook niet ontvangen. Bij de aankoop van dit boek hebben wij een voorschot op de royalty's betaald, en wel rechtstreeks aan het exegetenfonds, en wij zullen huidige en toekomstige royalty's blijven betalen aan het exegetenfonds nadat Maccabee in juni volgend jaar meerderjarig is geworden, en ongeacht de vraag of de regering van de VS hem uiteindelijk veroordeelt, vrijspreekt, of hem ontslaat van rechtsvervolging voor misdaden die betrekking hebben op 'het Grote Beschadigen', 'het Wonder van 17 november', of welke gebeurtenis ook die verband houdt met de Gurioonse Oorlog. Bovendien heeft een recent onderzoek door het Nationale Veiligheidsagentschap uitgewezen dat het exegetenfonds, hoewel bestuurd door metgezellen van Maccabees vertalers, een terroristische organisatie noch een sponsor van terroristische organisaties is.

Gewetensvolle lezers hoeven zich geen zorgen te maken.

David Feldman, uitgever
december 2013

Inhoud

Zegeningen van *De instructies* en de Gurioonse Oorlog 11

DE KANT VAN BESCHADIGEN 13

- 1 Eliza June Watermark 15
- 2 Geweren en inquisities 53
- 3 Schade 97
- 4 Eerste geschrift 143
- 5 De Regeling 201
- 6 Donker genoeg 259
- 7 Duiden 343
- 8 Vandaal 401
- 9 Sofisterij 435
- 10 Spitsvondig 499
- 11 Leraren 535
- 12 Bekrassen 625

DE GURIOONSE OORLOG 679

- Opmerking van de vertaler* 681
- 13 De Vijf 685
 - 14 Dood aan de jood 747
 - 15 Strategieën 781
 - 16 Namen 807
 - 17 Handgemeen 847
 - 18 Commentaar op commentaren 899
 - 19 Wij 909
 - 20 Beschadigen 1031

21 De breedsprakigheid van de hoop 1073

22 Macht 1167

CODA 1211

Dankwoord 1225

ZEGENINGEN VAN DE INSTRUCTIES EN DE GURIOONSE OORLOG

Er is schade. Er is altijd schade geweest en er zal nog meer schade volgen, maar niet altijd. Als er altijd meer schade kwam, dan zou schade een onderdeel van perfectionering zijn. Wij zouden allen engelen zijn, eenbenig en gezichtsloos, bruisend van eindeloos, hopeloos eerbetoon.

Gezegend zij Adonai omdat Hij ons beter heeft gemaakt dan engelen. Gezegend zij Adonai omdat Hij ons mensen heeft gemaakt.

Sommige schade is destructief, en andere schade kan, door middel van destructie, herstellen. Het is vaak onmogelijk, vooral wanneer de schade wordt aangericht, een onderscheid te maken tussen het ene soort en het andere, maar omdat U exegeten hebt geschapen die het verschil wel kennen, vechten wij om U te vergeven. Omdat U weet dat Uw fouten, hoewel een onderdeel van U, niettemin fouten zijn, accepteren wij dat Uw fouten, hoewel de Uwe, door ons te herstellen zijn.

Gezegend zij U, Adonai, onze God, Koning van het Universum, Die ons koos uit alle exegeten en ons *De instructies* schonk en de Gurioonse Oorlog. Gezegend zij U, Adonai, Schenker van het tweede soort schade. Wij willen slechts U fiksen.

Laat ons dus niet vaker vernietiging aanzien voor herstel dan bloed voor trouw, trouw voor liefde, of boeken voor wapens. Help ons betere exegeten te zijn. Help ons Uw fouten te beschadigen. Toon ons, Adonai, wanneer we onze boeken terzijde moeten leggen en naar de wapens grijpen, want soms moeten exegeten soldaten zijn, Adonai, soms kunnen alleen soldaten U, Adonai, fiksen, en alleen als wij U, Adonai, fiksen, kunnen we U vergeven voor die tijden waarin alleen soldaten U kunnen fiksen.

(Amen)

De Kant van Beschadigen

Breedsprakigheid is even slecht als afgodendienst.

– 1 Samuel 15:23

I

Eliza June Watermark

Dinsdag 14 november 2006

Tweede en derde lesuur

Benji Nakamook vond dat we elkaar moesten *waterboarden*, hij en ik en Vincie Portite. We zouden niet de seconden tellen om te zien wie het dapperst was of wie de grootste longen had, het was geen wedstrijd. We zouden elkaar onder water houden totdat wij vonden dat de dood een reële optie werd, en op dat moment moesten we volgens Benji een van de volgende conclusies trekken: ‘Mijn beste vrienden zijn me per ongeluk aan het verdrinken!’, of: ‘Mijn beste vrienden proberen me echt te verdrinken!’ Waar het om ging was erachter te komen waar we het bangst voor waren: verkeerd begrepen worden of verraden worden.

‘Dat is zó fokking stom,’ zei Vincie Portite. ‘Ik zou echt niet denken dat je me wilde verdrinken.’

‘Je weet helemaal niet wat je zult denken,’ zei Nakamook. ‘Nu denk je rationeel. Maar als je bijna dood bent, denk je wel anders. Zo gaat dat met praktijken als waterboarden.’ Benji had een boek gelezen over martelingen. ‘Die ene vent,’ zei hij, ‘Ali al-Dinges, beweerde specifiek dat...’

‘Ali al-Dinges me reet,’ zei Vincie. ‘Ik doe mee als je, één, ophoudt over dat boek – fokking ouwe meuk is dat – en, twee, als Gurion meedoet. Maar het blijft stom.’

Het leek inderdaad stom, maar Benji was niet stom, in de verste verte niet, en ik stelde hem niet graag teleur. Ik zei dat ik meedeed.

Vincie zei: ‘Fok.’

Een meter verderop kwam Isadore Momo langs gespetterd op een zwemmat. Hij was een verlegen buitenlandse *chubnik* die nauwelijks Engels sprak, maar de rest van de klas was verderop in het diepe bezig. Benji tikte Momo op zijn enkel. ‘Je moet daarheen,’ zei hij, en hij wees naar de anderen.

‘Van wie?’ vroeg Momo.

‘Van mij,’ zei Benji.

‘Sorry. Sorry. Sorry,’ zei Momo. Hij gleed van de zwemmat af en zocht een veilig heenkomen.

Benji zei: ‘Voordat ik echt doodga, begin ik te spartelen. Dan moeten jullie me nog even onder houden.’

‘Hoe lang is even?’ zei Vincie Portite.

‘Beslis dat zelf maar als ik onder ben. Als ik dat weet, dan lukt het niet.’

Ik greep met één hand zijn schouder vast en legde de andere boven op zijn hoofd. Vincie greep hem bij zijn nek en zijn andere schouder. Benji blies alle lucht uit zijn longen. Hij liet zijn benen bungelen.

We duwden hem onder.

‘Hoe lang?’ zei Vincie.

Tot dertig, zei ik.

‘Wat dacht je van twintig?’

Twintig dan, zei ik.

Benji begon te spartelen.

Ik telde in gedachten tot twintig en probeerde hem omhoog te trekken, maar hij kwam niet omhoog. Hij spartelde alleen maar. Hij hing schuin tegen Vincie, die in het water staarde.

Vincie, zei ik.

‘Fok,’ zei Vincie. Hij trok Benji omhoog.

Benji hapte naar lucht.

Vincie zei: ‘Je telt te snel. Doe je wel van “een-en-twintig”? Ik deed van een-en-twintig en zo. Ik was pas bij twaalf. Gurion. Gurion.’

In het diepe riepen een paar kinderen ‘Izzy’ en ‘Jizzy’. Ik draaide me om en wilde weten wie het waren: Ronrico en de Schoonmaker. Momo zei: ‘Izzy. Ik ben Izzy, van Isadore. Isadore Momo. Jullie mogen me Izzy Momo noemen.’ ‘Jizzy!’ zei Ronrico. ‘Jizzy Homo!’ zei de Schoonmaker. Momo pikte het, zwaar leunend op zijn zwemmat.

Benji hoestte en hikte, handen in de zij.

En? zei ik. Wat was de conclusie?

‘Allebei,’ zei Benji.

Dat slaat nergens op, zei ik. Wat kwam het eerst?

‘Dat zei ik al: allebei,’ zei Benji.

Dat slaat nergens op.

‘Dat merk je straks zelf wel,’ zei hij.

‘Geen sprake van,’ zei Vincie. ‘Ik ben fokking eerst. Oké? Oké? Ik wil het zo snel mogelijk achter de rug hebben.’

We hielden Vincie onder water en hij begon te spartelen. We telden tot vijftien en trokken hem weer omhoog.

‘Allebei?’ zei Benji.

‘Geen van beide,’ zei Vincie buiten adem. Zijn pupillen waren als speldenknoppen. Zijn rood aangelopen gezicht trilde.

‘Hoe was het?’ zei Benji.

‘Wat...’ zei Vincie, maar hij verslikte zich bij het inademen. Hij stak zijn wijsvinger op, legde zijn handen op mijn schouders. ‘Wat maakt het uit?’ zei hij, terwijl hij op adem kwam. ‘Ik heb geen idee. Ik voel me fokking stom. Doodgaan is fokking stom. Ik wil niet dood.’

Toen was het mijn beurt. Ik ademde alle lucht uit. Mijn vrienden duwden me onder water. Ze hielden me zo stevig vast dat ik nooit los had kunnen komen; het water werd steeds kouder en mijn borst voelde steeds strakker, en ik dacht erover te gaan drinken, kleine slokjes, dat door een reeks slokjes met geregelde tussenpozen de verstikkende druk geleidelijk aan kon verminderen, maar voordat ik die stomme hypothese had uitgeprobeerd, voelde ik de lucht in mijn gezicht prikken en mijn borstkas platdrukken. Mijn vrienden hadden me weer omhooggetrokken voordat de dood een reële optie werd.

Wat is er gebeurd? zei ik.

‘Wij maar wachten en wachten. Je spartelde helemaal niet.’

‘Vincie dacht dat je bewusteloos was.’

Dat was ik dus niet, zei ik.

‘Wil je nog een keer?’ vroeg Nakamook.

Nee, niet echt, zei ik. Maar als jullie het zo belangrijk vinden...

‘Fokking nog een keer?’ zei Vincie Portite. ‘Ik smeer ’m. Ik heb er genoeg van. Verdrinken jullie hem zelf maar.’

‘Vincie,’ zei Benji.

‘Nakamook,’ zei Vincie.

De zoemer ging. Het vrij zwemmen was afgelopen.

Benji zei: ‘Vincie’, en stak een vuist uit.

‘Wat?’ zei Vincie. ‘O. Oké.’ Hij balde zijn vuist en stompte ermee tegen die van Benji.

Ik telde tot drie, en we renden naar de douches.

Als Isadore homo was geweest, dan had ik de Schoonmaker waarschijnlijk beledigd door hem homo te noemen, en als hij mijn vriend was geweest, dan had ik hem zeker gewroken – zelfs voor dat ‘Jizzy’ –, maar Momo was geen homo en ook niet mijn vriend. Sinds de vorige avond laat was ik al van plan om met de Schoonmaker te vechten.

Ik had nog nooit met iemand gevochten zonder goede reden, en ik moest leren hoe het voelde om dat te doen. Ik moest erachter komen of het anders voelde. Sinds ik naar het Aptakisic was gekomen, had ik al vaak gevochten, en ik genoot er enorm van, misschien wel te veel. Ieder gevecht was beter en leuker dan het vorige, en ik maakte me zorgen dat ik alleen maar kicke op de schade die ik aanrichtte in plaats van op de rechtvaardigheid die de schade symboliseerde. Ik maakte me zorgen dat de mensen met wie ik gevochten had net zo goed anderen hadden kunnen zijn voor zover het de lol betrof die ik had als ik iemand in elkaar tremde. De enige manier om erachter te komen was om een gevecht te beginnen zonder enige rechtvaardiging. Als de kick achterwege bleef of anders was, dan was het in orde en hoefde ik me geen zorgen meer te maken. Maar als de kick hetzelfde was... dan wist ik het niet, maar dan moest ik wel iets veranderen. En dus had ik de vorige avond een willekeurig joch uitgekozen, althans *tamelijk* willekeurig; ik had de pest aan de Schoonmaker en hij aan mij, we hadden samen gym, en ik besloot hem te pakken in de kleedkamer.

Benji en Vincie stonden nog onder de douche – ik was er als eerste – en hoewel ik me nog niet helemaal had aangekleed, zag ik dat het juiste moment was aangebroken. Als mijn vriendjes erbij betrokken raakten, zou het de test verzieken, en ik hoefde ook geen shirt aan te trekken om te vechten. Ik maakte mijn riem vast en rende naar de Schoonmaker. Toen ik vlak bij hem was kletste ik met mijn handdoek in zijn nek.

Hij gierde het uit van de pijn en draaide zich om. ‘Jij bent gestoord en je stinkt naar sigaretten,’ zei hij. ‘Bah!’

Nog geen kick, maar het was ook nog geen echt gevecht.

Ik haalde mijn neus op en spuugde een stevige fluim op zijn tenen.

‘Handdoek!’ riep hij uit. ‘Geef me een handdoek!’ De Schoonmaker had smetvrees. Hij hinkte. Hij maaide met zijn armen en raakte mijn schouder.

Nu was het een gevecht.

Ik kletste mijn handdoek in zijn ogen en hij viel zijdelings op de grond.

Iemand zei: ‘Uw handdoek, meneer.’

‘Nee, een echte handdoek alsjeblieft!’ smeekte de Schoonmaker. Hij knipperde met zijn ogen als een hagedis. Hij begon zwaar te ademen. Hij bleef op zijn zij op de tegelvloer liggen bij zijn mand en smeekte om een handdoek terwijl de anderen toekeken.

Het gevecht was afgelopen. Geen enkele kick.

Ik ging terug naar mijn kluisje om me verder aan te kleden. Mijn shirt zat in een knoop, maar ik probeerde het toch aan te trekken. Op dat moment viel Ronrico Asparagus aan. Hij kwam van achteren en schopte tegen mijn hamstring. Ik sloeg voorover, maar had geen kramp. Je krijgt alleen kramp als je wilt knielen.

‘Vechten!’ riepen een paar jongens.

‘Penetrante pislucht!’ riepen anderen.

Een man of twintig vormde een bewegende muur.

Ik trok me vier kluisjes terug, worstelend met mijn shirt. Mijn hoofd was erdoorheen en mijn schouders zaten goed, maar de verfrommelde mouwen blokkeerden de armsgaten.

Asparagus viel aan en trapte me in mijn zij.

Ik hoestte, kreeg vlekken voor mijn ogen. Ik viel neer op de bank.

De muur bewoog, brulde en zwaaide met gebalde vuisten. Kinderen achterin drongen naar voren. Kinderen vooraan vielen voorover. Asparagus nam een pose aan, net buiten schot. ‘Zie je dat?’ zei hij tegen hen. ‘Zie je dat?’ zei hij. ‘Gurion Maccabee. Wat een fokking loser.’ De muur werd dikker, schuifelde steeds dichterbij, drukte verder in elkaar, spuugde steeds meer jongens uit.

Overal glinsterden tanden.

Mijn armen in de mouwen.

‘Ga zitten,’ zei Asparagus tegen mij.

Ik haalde mijn neus op en spuugde. Mijn spuug kwam neer op zijn oor. Het bewoog als een jojo.

Asparagus haalde uit.

Ik ramde hem met een draaiende vuist recht op zijn bek. De draaiing had torsie tot gevolg; hij viel op zijn stuitje, naar adem snakkend.

De lucht was zweterig.

Ik hinkte naar mijn kluisje, rukte het hangslot eraf, klapte het dicht en ramde mijn wijs- en middelvinger er tot de knokkels in.

De muur van kinderen: stil.

Ronrico stond weer op zijn benen.

Grote held, zei ik.

‘Fokking,’ mompelde hij.

Zo snel springen dat ze je niet zien.

Hij dook naar de bank.

Ik gaf een uppercut op het zenuwcentrum onder zijn ribben, dat middelpunt waar alles bij elkaar komt. Hij strompelde naar voren, voorovergebogen, de armen om zich heen geslagen, zijn schedel glom als het hangslot en nodigde me uit om die twee te laten samensmelten in een regelrechte doodklap. In plaats daarvan trapte ik tegen zijn enkels, en dat deed het licht bij hem uit. Hij viel links voorover en stortte op de muur met manden, en dat maakte zoveel herrie dat meneer Desormie er wakker van werd.

Desormie betekende niets in het Italiaans. Hij gaf gym in een korte broek waarin zijn lul afgetekend stond.

‘Wat is dat voor lawaai?’ zei Desormie. ‘Wie is verantwoordelijk voor deze onzin?’ Het puntje van zijn boord wees naar het plafond. ‘Waarom balanceert de Schoonmaker op één voet in plaats van op allebei?’ zei Desormie. ‘En wie heeft ervoor gezorgd dat Asparagus kreunt en wankelt als iemand die stervende of minimaal dodelijk gewond is?’

‘Gurion!’ ‘Gurion!’ ‘Gurion heeft het gedaan!’

Ze verlinkten me. Ik zag niet wie het waren; ik staaarde naar die boord.

Desormie krabde aan zijn keel en zei tegen mij: ‘Hier blijven.’

Ik ging op de bank staan en legde een verklaring af: Wie iemand verlinkt is dood.

Dat was een regel uit *Over the Edge*, een film met Matt Dillon over kinderuitbuiting.

‘Hé!’ zei Desormie tegen mij. Hij wilde mijn neus dwars door mijn gezicht heen stompen, maar hield zich aan de regels. Hij hurkte naast Ronrico neer. ‘Asparagus,’ zei hij. ‘Hé, Asparagus,’ zei hij. Hij trok hem bij zijn oksels omhoog, op de bank.

In de verte zei iemand: ‘Wie iemand verlinkt is dood!’